Don

Almendoza

Corazon se aguieron
por parecer

Para
hamaj

Aos 8 dias do mes de marso da Gi-
ra de 1630 a conteceo cair hum ra-
io no anio da torre da Se desta cidade
de Evora o qual fes perda na torre en ese
que se avalia en seis mil cruzados.

Aos de sete dias do mesmo anio da mesma erg.
a manhe teraõ dos pessoas hum homen
e molher enforcados endiversos olos

A 9 dia indoeiro se a conteceo irem 9 a f.ª da Veiga
grender hum mulato cativo seu dro ao à vista
e naõ no quideram tomar senon demas. E teve
morto os facados, a seu dro, e a hum dromedo
seu dro e hum homen do meirinho, e por ser naõ
quideram acolher do seto modo lhe aterraõ a esgin-
gina e ho mataraõ, e senta m.te ficaraõ ahi 4 mortos

quando ponho os olhos na belesa
Hermosura nad mesoso a poder nos son
com vegam nos podemos aqueixar da fortuno

COMPE

NDIUM

LOGICAE CNIMBR

icencis.

TRADITUM

A SAPIENTISSIMO

PATRE FRC° FREIRE

Collectum ú á francisco da Veiga

ANNO DNI

1629

IN PORPHIRII

isagogem

DE VOCIBVS IN QVO

quo ia

qd nam sit vocis

Artis

musicæ lex utilis significatum exprimi

Ite commonissime sumptum é unum per unum ad multa dicit in ipsorum, et simplex: illud dr cui aliqd esse datum, uni plura contingit: ut ipse locum é maius sua ipse. Simplex id é quod expetat ad multa. Et ipsorum, quod ipsorum caret: Solet quod partim quadrifariam, dicitur in ente in canto, id cui unum cui aliquid deberi ut é dr, qui multa cit: Ite insignando quod multa signat ut nomen hoc, ente in esse do, et nia hiina, quod é in multis indui: et in ente in grando, ut eadem nia hiina, quod é in multis indui, quod de multis in quo é prat.

Ite in canto X. oium sonar uen utis iscim ñ participat quod singlr é res singly, ut Dr: De aliis quod iuste dicitur membris Cum Nominalibus et Platonis alter cantum é.

Art 2us
Nominalium sono ponit, et Sutar:

Qui res cis de qs sia heri pot inficiati eamq de solis naibus ee dentes, iure optimo Nominales et appellati. Qbant id suam hanc imaginationem, 1o quod res utis nulo certo to aut tempore defiant, id quod é in rer. nia de Deum, certo to, ac tempore defiri cum digito ostendi queat quasi sit corporium, quod nit é in rer. nia, quod nit single quoia deo quod in est heri pot sia. R. distinguo mi. quod é in rer. nia certo to ac tempore, deste et digito ostendi pot, l qaccir, l qire coniami: quod se tin negomi: Nam singlibus id cont quod se, ulibus id qaccir, quib insuis inferioribus existunt: ulia in neque est si to, et tempori corront, quib in dria st, ad multa to, et pora uie suorum inferiorum occupando: Vel id posiue sia to et tempora replet.

2o nit pot ee ute sit, et single, id quod é in mundo quod Deum, é quod autem, id quod in single, quod id quod tiatur ad single, quod nit é in mundo ute, nihi sit etiam single. R. 1o nit ee in mundo nihi single l qse, l accir, quod sat é ad tandam quod tuiorem. R. 2o concedendo totum, quod ute ñ dat á fe rei ut s. Constabit.

3o quod si aliqua nia cis esset eadem in multis sequens Socratem, et Platonem apti rei ñ destingi, quod st eadem uni quod st eadem uni se: Dei in eadem rem sit her multes denominatibus diversis, ut esset in diversis tis, in uno in Cipere, in alio de Hinere ex. gr. R. negdo 1o primo utis, quod illud permanentum sit uerificat, quod illud quem é single et incorcatile. Ad 2am dicimus sed ita quia grata est repugnare, rei rei single, nel rei utis, quod ire suorum inferiorum gallis contrarias sortiter affectiones.

4o Aristo 2us subiacet idē gra, et ipsi, signare qualeq: et alicui
significandum de stū cuiq: nil aliud esse quam significare de his nominibus
regnum, Aristo Crita. Et Artem figuratae locutionis fieri positi nominibus
pro rebus ac ex. regulariter idem Aristo affirmat ut nil esse singula quae nisi coeunt agnoscit. Et Artem in hoc sol resolvit ad Platonem
ostendere nisi coeunt non existere separatas a singulis.

Alta pras Arte
ostenditur dari resultes

Artes dicit ut esse agentem esse impossibile, et de eisdem prari in genere
ri, aut corrumpi, esse, id rōe singulorum, hoc aut illa, ho, nec e in bonis
singulis, nec de illis prari, fuit n. e, petitum esse hanc vocem, ho, et hanc
esse esse incorruptibilem, igni aut et interire esse sua inferiora, cum his vox
tam interna, quam externa esse esse dicatur, et corrumpatur:

2o Et hanc vocem ho, non concipimus significari Socratem, hoc
Platonem, ut sic id aliquid utriq: coe, neutri Petrium, cum in ea re coae
utriq:, et aliam triant, quae aliqua non coeunt in utriq: et eamvocem significa
ta, et diversis induantibus diversa.

3o Cum ho dicit ad rationale et disciplinae capax.
neq: integr ipsis his, neq: ea ut pet: neq: singula insua, et hoc non
cadunt subsistam, neq: omnium collectio, et defectum de singulis gratis pot colle
tio id non pot, et intelligit non coeunt aliqua in singulis esse et de eisdem affirmari:

4o omnia non sit hent idem noem, id eandem quod noem, et nil
aliud est, quam nia ex quo participata et cum ho esse non poit singly, nec omnium
singlum collectio, et non pot de singulis grari, erit nia ulis. Hoc dubium est
quomodo hoc Aristo fuerit sua, ut ex illis sex centis testimoniis planum est.

Art 3us
Ex Platonis ut fiomenta regitur.

Platonis sna fuit iste Arte, nisi coeunt subiarum existere separates
esse a singulis et hoc ab eisdem tanquam a quibus gen essicum participare.
Impugnat id, et si non coeunt ita separata existerent, esset coeunt, ulis, et nesset coeunt

q. quod quse et immé existe, quoniam et detractiõ rei quidem, alq in singlte é, nec ñ certa ac detracta realitas aliquius indiuiduei pot, a multa, aliqui iam ñ esset detracta, ut supponit.

2a q. si nã humana die existeret separata: l esset sit esset implatore, et Socrate, l ñ esset. si det cum roquo, é ne eandem ma in dicto in citrag, et dicta in 2a ñ dicty. si in dicto Socrates, et Plato ñ st duo hoes, q. ñ st eadem uni 3o in dicto, st eadem in rte: si dicta in 2a, erit una, et ñ erit una; q. quia é in se dr una. quia é in singlibus dr multiplex, q. erit una, et ñ erit una; si dr sm cequitr impeimy ee rem a rebus distam, q. ind singlem, et inceptam ad illorum etiam constituendam, q. constituam rei ñ é extra rem, hoc tem rebus a rebus ñ poterit affirri, siquidem pretum et tale extremum ee ñ detet.

3o hoc quod é sa, quod Plato é ille Socrates, illa idea separata, cum nit sit, id quod é 1a ipsum, q. illa idea separata é sua.

Art 4us.

Utrum explicatio de fio explicatur.

Vte intendo dr id, quod aptum é ee imp. Vte in prando dr, quod aptum é prari de op. Vig ho in ci, quia é in rebus inferioribus, dr ute intendo quia id de eisdem pot affirri, dr ute ingrando. hoc 2o mo magis ad logicum expectit, qui é rationis mum, ut Metaphysicus, prandi considerat.

Sum q. de pbm ea pla mus.

Het 3o qui, q. totidem utq ditionis insinuant: 1a logq pota é, quod aptum é, et uatt idem, alq unum q. det. n ute ee unum ñ sot noe, q. etiam roe, et ratia: quam excludent a uera rie utq ora opera, ut ut rosti, ho candidus u., equica et a logo, q. q. feta et ebrio et, é nois unitate carent. Satis ti é ad utilem uno spte percipi, é uno noe exquemi pot, ut de facto exquimat, opus ñ é.

2a é aptum prari, ubi 1o notatio ñ requiri, ad ute actualem predicationem, q. superior aptitudinalem: hanc utq predicationem vere ee ratem, directam et et affirmam; q. dat gn id, quod é sa, l quasi fia prat de eo, q. rei illius é ma l quasi ma, ut album de niue; at de hoe, é n ute quam totum rie inferior, totum et é uenit fia. sua pium.

3a é de ee, q. talia ee dent uum noen, et rem, q. illud signatum, q. teria dent ee ee enta q. se, ut infra dicit, et eadem roe

rem illam et accipiare, eodemque primo illi subiacere.

Artus

Quomodo sit quæ de fio, et quomodo ea de fat.

Notabis ut accipiatur triplicem: 1° prædicamentum, quod ut dicitur et substantia. 2° quatenus ut ut ad intra. 3° quatenus ad extra.

Dico 1° quod sumitur de fio ut relatum est. Probatur 1° quia Porphyrius ait se necessitate compulsum definitis quæ quidem et ea, id solum relativa ad se mutuo definiunt quæ.

2° quia ut est fitur relativum ioy et non D. Tho, et eius scola id sæpe vocat intentionem rei, et ut ita dat esse oppum significat quod de nulla alia oppone intelligitur, ni relativa, et hic defit ut fitur sumptum quæ.

3° quia cetera ea utilitatis finitas, dicit quod si intra lo defit fra, ut quod relatione defiri necesse est.

Dico 2° uniformiter tu est defiri ut quatenus aptitudo, cum unitate quia 1° quia in desfio nulla est mentio relationis, id solum aptitudo et uniri quia 2° quia in eau defit nulla eau nec relationis, ad esse in id solum ambitus sua virtutis ad causam quæ. 3° quia quia ipsum est quam capacitas et amplitudo, quia multa ipsum et quia. 4° quia aliquid ut extendi in multis de isdem grandi, cordent aptitudo in relatione quæ.

Si defio in 1° sui accipiatur, sic quod conditio finiti, et ita intelligenda est sed hic tacite, id est, quod est unum, et aptum est impo: in verbo inactu signato defit. In 2a ut descriptione sui est finitis, ac quia unitas quia unitas et aptitudo exprimunt, inquibus est finitis non utilitatis.

Ad sua si accepta, ad iam dicit est relata tantantia mutuo defiri, quia est aptitudo ad suum autem esse in partibus. Ad 2am negatur est maior dni quia est eam aptitudinem vocari intentionem rei, quia est etiam ioy rei, vel ut logi de relatione quia ciorum, et aptitudinis non quia dicitur est simpliciter quia tantum sint, non quia una, et partia. Ad tertiam dicitur quod ioy est, si finitas utilitatis finitis, et omnia ad ultimata transeat ait, utilitatis finitis, et finitis negat ait: sicut non albedo est fra sui subiecti, et finitum sui ut ioy subiecti, sic aptitudo est fra sui non, et finitum relationis ad partia quia est ultimata fra.

Ad arga ut 2a sua rei: ad iam sed dicit fieri mentionem sui defiri, id est quia est dicit defit. Ad 2um dicit eodem non intelligendam

ee nam ee definire, ac in relatis, non heri rem. Ad tum distinguo, ait, aliquid esse ipsum, et sua ratione, ut ultima, et ait, et aliquid esse sua ratione ultima nego ait. Ad tum negandum e. Ad negandum e illo actus ratio sortis exemplo.

Ex dictis colligi id esse rem quoque rationem si ita sumatur quatenus ee discribuam secundum eadem quamvis punctum prolatum sicut extrinsecum pertinet esse aliquid quod quidem et triam si dicas: ut e relatum respicere partem, si id ita sumatur quatenus ad grandem ee aliquem, quatenus id quod propium orte ad prius alterum, et obiectum nam id est substratum et ordinem quidam tum ad ipsum. Quod quia in Creto declarat. Si id ita ut aliquid ter quidem ad attendum in multis, ut et disciplina de quo quae sibi quae propriam deinde utique et ad rectum, in aliquem nit omnino tantum, si dicas, ita e id, quod aptum e ee impropriam dictam rem, de quia in Creto definitum.

Quaestio

De mente rei utis.

Arte ius.

Varia gradum unitatum quae ponunt.

Unum idem e actu indivisum. Disparet in unum esse, et in unum quaeque hoc e, quod non het nam unitas ordis, seu prius, aut stat esse fixe, in utrubi, et certe in hac quae complexi, ut album, domus, in ligno se dicens quia, et hu, et actu.

Quinam quae se esse, e id, quod het determinatum etiam, in uno ente gre et quae sine regula ut Deus, et spiritus, et fixe, ut ho, et mente ut angelus. Dicit unitas esse in fatem et numerum: fratis quae et nda ea, dicit rei ea in se ipsa indivisa numeratis et gria rerum singulorum, et deinde rei ea singula in se ipsa indivisa, quae illam Plato, et Socrates dicit unam in hoc, quam Socrates e idem et eam.

Alia e praeter unitas, quae dicitur dicit, et deinde indivisa rei ea in res inferiores, quae ea ut ea in ea priorite, quam suorum inferiorum istarum quae dicit, e indivisa, quae e aliquo rio una. Tota et aut quae dicitur, quae quidem sit nam ab inferioribus. Dicit et primatia, quae comitat et ponit aliquem in eadem ria, ut dicat in inferiorum.

Dr nisi et, q. in unite, q. ueri ket n. ee perpetua, ex unite u. pse, qd nam unus estis comitat, e. io magis ad hanc decedit, q. ea sit fratis ioo unitis pse, ee u. in separabilem e. p. dam ius istius affectio: sic e. g. lus de unite numerali, quam de fratis participat, qd nullam patatur in subto actualem denuoem, q. io ea recedat, quatenus possibilem n. recusat, ea fratis quatenus nam coem deserit in contraem.

Art. 2us

Quam unitem ex nuatis na cos ad uliterem exigat.

Dico 1o unitas numerica e. alogica ulterem impediunt. P. r. a unitas numerica sibi subto indiuisibiliter, a loga. e. n. fatet simplr unum, sd na ulis det ee diuisibilis intra inferiora, e. simplr una, ut pei exdepol, q. e.

Dico 2o Unitas fratis e. no naria ad ulitem. P. r. q. a unitas fratis fatet subtum simplr unum, uniuersalis, sd ulis det ee simplr unum, q. e. a. Confat: q. a. ria instis abstractis e. unum ens, q. e. ide una. Cum unum sit potentis, n. unitis numerica, aut alogica, ut p. batum e. q. frat.

Dico 3o unitas fratis n. suffit ad ulitem; P. r. q. a. unitas rei uli, ut sic, n. pot caire partibus cum sint opposita, e. in subto diuisibiliter patatur, sd unitas fratis caet partibus cum nam coem, ut na e. naris capsis, q. p. eam fit una: Ex hi na e. in partibus, ibi e. et unitas, q. a. tali ria fit una, q. ad ulitem n. suffit. a logicis cum decendat ad inferiora. et erunt alia, qt sit partia.

Dico 4o unitas propria rei uli, ut sic, e. unitas qua sibi prima, q. a. ulis det ee simplr unum, aptum ut sidatur seu diuisibile in plura, n. u. dicam, nec in diuisibile, sd unitas fratis n. redit simplr unum, cum dicam e. multiplicem nam in inferiorib. comitat: Unitas u. nametsi n. patat in subto indiuisibiliter, e. io q. sibi dici posse, prima tn. ee n. pot, q. sta unitas sibi prima, s. redit nam simplr unam, e. aptitudem ut diuisibi inuoluit, e. propria rei uli.

Sed ex hoc sol. exprimit unitas fralis, quod sola ea sufficit ad utilem. Nego ant. Nam et unitas quod dicis exprimit, et quod sed tem apprehendem insinuat, aliquid quoque detrahit.

Sed 2o sola unitas fralis ex linguis Arim concabilem, quod ea sola est ipsa ut. Negat ant. ut patet ex dictis unitas quod dicis.

Sed 3o unitas fralis semper het arctam apprehendem, seu diminutam in pura, quod ea sola sufficit ad ut, et alia superflua et. Nego ant, quia in partibus reperit unitas fralis sine apprehende, seu diminutae in pura.

De apprehende rei utilis quia

Art. iij.

Quisnam sit actus eius apprehendis, quem hic ut

Quia prius actum cognosce, et explicat id ut intendo, et quando postea in investigavi, prius de actibus dicendum. Sit unica cb. Actus ut est eius identitas, seu coniunctio cum suis inferioribus, ut Deus cum totius cum suis gradibus. Pro quia germanus ut actus est ille quo id possumus uti de inferioribus affirmare, et potestatem idem id possumus affirmare quia.

Nota tibi id uti non semper licere de fratibus quod est in suis inferioribus, sed id conotare sed. Vij ut Deus de fratibus iuvenis entitiem in hoc, et conotat vaste. et. ut quodam totum in modum signandi, seu adspiciendi, non minus essendi, seu continendi, quia totum quod est in suis gradibus signat, non totum continet.

Notabis 2o in existam in partibus esse actum uti notiorem, et remotiorem: quia facilius percipit, et sui et illius et perte. Ergo id existente parti, in eo existit ut, quia cum eadem hec identitatem.

Sed id Artis, et D. Tho. deperiente ut ordem id existam in suis inferioribus, quod hanc putaverunt esse actum uti. Dy ant putaverunt esse actum uti nutiorem, et remotiorem, contra cont: esse quinquiorem, negat cont:

& quidem quod duos habet actus, bene potest explari per notionem & remotionem;

Obiec. 2.º identitas impedit ipsum ut aliquis semper è coniuncta cum aptitude, quod si illa è actus ut, quia illam non ut quod apudem debuit definiri: Nequeo cont, et ratio è, quia quod ute, ut ria è semper sit idem cum suis inferioribus non tri ut ute è, quia ut sic det ei ab illis quod habent illum.

Obiec. 3.º In 3.º ut prior è in existia quam identitas, seu coniuncto, par ibus cum ut, quod illa è actus prior, è quo ringuior ut. Dy arg, prior è in existia ut, ut ei in suo inferiori, quam coniuncto ut, ut sic nego arg: prior è in existia non, seu fida ut specialiter loquendo quam identitas eiusdem cum subto, ut nia, seu fia è, concedo arg. Vn semper identitas ut è actus ut, quod edit in existiam ut etiam è actus ut, ac quin hil semper è remotus.

Obiec. 4.º quod quod alium de quato, non apte de eo subtum, sed sola fia, quia prão è alliata, quod sum ute non notat totam naim suis inferiori. Neque cont, quia sola fia, ut quatum affert, et rõe illius quod pótio verificat, subtum tri etiam signat, ut conditio requisita ad quidlibet faciendam: aliud n è rõe cuius quatum affirmat, aliud, cuius merito verificatur.

Art. 2us.

Cuius modi sit aptitudo ad essendum in pluribus

Sit unica cla aptitudo rei ut is è non requisita ad essendum in pluribus. Pri 1.º quia ute non è actu distum à singulis, quod rũ illorum non pótest here quam realem, quia eiusdem ad se ipsum non dat realis rõa. 2.º quia aptitudo cõtra ut is quod non è realis, quia ens reale non pertinet ad illa.

3.o q.a hoc aptud é in ria ad sui decisionem, q.d é pria negiua, q.d in nulla re dat pria positiua ad sui distrusionem, ut inquiant tt ad diuisionem, et hoc ad mortem. 4.o q.a si eis reale pot existere: si illa aptudo nunqam pot existere, q.a ute ut tie, cum identificat, nunqam pot realr existere.

Obiecio ex Arte actus ex pria st in eodem gre, q.d si actus é positiua identitas, etiam pria erit entitas positiua. Neqo cont: q.a phys sol signat rem ante existiam, et post illam ee eiusdem rois, ei estiae, al qin eiusdem gris exprienti.

Obiec 2.o si aptudo é negiua dabit negac negacis, q.a repugnia ad estendm in multis in cuenta in indiuis é negac, q.o dm é aptudem n ee negiuam. Nego ans, q.a repugnia ad estendm in multis, q.d regeris in singlis et negatur ac atude, é ipsa singularitas positiua.

perire in singlis et negatio ab aptitudine, et ipsa singlitis positiua.

Obiec 3o Si aptitudo esset negatio deberet fundari in aliquo intermedio positiuo quia omis negatio supponit affirmationem et non potest in ipsa nisi immediate fundari, alioquin nam uoluntas requireret, quod non est negatio. Ne ait, satis non est ipsa nisi, ut fundetur aptitudo negatiua, nec tunc requireret illam semper remitari, quia negatio sua essentia, et possibilis quidem fuit quia euanuit, sic illa non repugnia quia accessum differenda contrariis auferetur. Dein aliud est fundari immediate in nia, id est nullo interposito, aliud nario sequi nam, ut talis nia est, hoc in nostro casu negamus illud hoc [illegible]

Art 3us

quot sint sit haec aptitudo

Ylis aptitudo diuisibilis, inaptitudine ad essendum in multis, et inaptitudinem ad predicandum de eisdem. Dein utiaq; in proxim, et remotam. Dico 1o. Duplex est aptitudo intellectus. Alia ad essendum in multis, alia ad predicandum de illis. Pri quia non oportet multiplicatio ad multiplicationem sui negatio, sed duplex repugnia ad essendum, et praedicandum de multis quia duplex negatio illius admittenda est.

Obiec 1o quia actus etiam spes dicit, ita sub ordinatur, ut unus sequatur mediante alio, sufficit unica ratio ut sit ratio illuminatiua solis, quia media hac modo uiuit et illuminatur, sed actus predicandi, dicit actu esse, in re uti, quia unica est adutum ratio. Distinguo, sufficit unica ratio, si sit affirmatiua, conceda; si sit negatiua, ne nia, quia cum negatur sit non sit negata, et per eam uelut per exclusionem immediate specificatur, ad multiplicationem illius nario multiplicatur, non ita ratio aliq; quia specificatur per altus maior, adeptos, sed prout inquiunt unam rationem realem, ut actus intellectus.

Dico 2o in [illegible] Contra nulla est aptitudo remota, ut sit in multis aut de illis predicetur. Pri 1o quia ut apis rei non dir ad inferiorem suum, sed hoc nullam habet

aptitudine ad essendu in multis, cuiscunque oppam repugnam
g 4a. Pr 2o qnia, in quibet indiuo ita e singlisata,
e ad unam determinata gerdiam induantem, ut neq gerdi eo-
am queat ab illa separari. 3o Cu heat in separabilem repugna
tiam ad esendu in multis, undeque ea proueniat nullam here ap-
titudinem, sic n repugn[illegible] ut sit in illis, q sit here duo contra
dictoria. 3o q a [illegible] aptitudo remota est una nio in omibus
indiuis, quod fieri nequit [illegible] accidens intrinsice multiplicatur cu subto
E tot essent aptitudines, qt ss ipsa indiua, hoc autem manifestum ab
surdum, q tot essent spes nē uind, qt ss. eius indiua.

Ques 2o

Mia 1a quam fiam determinata retinet aptitudi-
nem remotam ad alias fiaj, q etiam nia generando diuersa de
terminata conservabit aptitudinem remotam ad alias diuersa
nē conit q nia eadem per seuerans qot separari ab una fia
et alam recipere, unde aptitudinem remotam, se impeditam
retinet ad recipiendas fias, nia ut semel conuinta diuersis induanti
bus qd ab ea qot separari.

Ques 3o Mia contrata e
in multis, q hat aptitudinem ut sit in illis, q ab ea ad
quam mate fit conse[illegible] Dupter eius, hat unam apti
tudinem ulis, ut si[illegible] nē conit, hat multas aptitu
dines singles, ut q[illegible] ly posit ee in singulis indiuis,
Conia conit.

Ques 4o. Nam p rei hat
aptitudinem ut abbe[illegible] et assequat aptitudinem pro
prian ad essendu in m[illegible] illa erit aptitudo remota ut sit
in multis. Nia con[illegible] illa aptitudo ne remota ad
essendum in multis se[illegible] ria ut detinat ee in multis
per abstractionem ulis, q eius fia negata.

Questio 4a

Vtrum sint tres operationes intellectus an
sint de facto sint.

Arg 1um

Apostolus quis, et qui quos
Nē Coi tribuunt at Lt

status questionis & ab ui operaem intellig coiat
nec ~~tam~~ illicitus, quin diximus consistere in actu
Dei cui unitur gratia, & in relatione ad gratiam. Nec aliqui
tus abnant ntis: cui e inquo ra considerat abtio. Sm sua
predicata et bonta n attenta cum reali ingenia in suis par
tibus, nec obtusa in illius e dir status sotetudinis seu ante
sedrii, & extensio. 2us dr status contra signis, inquo
nia sumitur ut coniuncta cum suis inferioribus per diuis con
tracta. 3us dr status existentiae obtinde sc abstra
gionis, & precisionis inquo nia sumitur ut gratia quintum
adrii indui. hi vero tres tis eo ordine, quo potiti: ss. sot
Sm nrum conpierdi mum se ad invicem praeledent: Nam
primus in ligtur nia sm te, dein coniuncta cum suis inferi
oribus: tandem ab iisdem per rationem precisa considerat.

Art 2us
Duae autorum sedae de nec ois
Distinctione ab inferioribus
quae pronuntur

Notabis 1o distinctionem & ee ex nia rei q in reoupante
operem intellis reperitur dib in realem, q dat inter
duas res, q ab invicem possunt separari ut mia et fia, pe
tus et Paulus: et in realem, seu modale, q inter rem,
et suam sc. mum eius, qui ab ea non pot separiby consiste
re, exersetur: ut inter figam et Cantitatem, inter petru
et eius ubi: & ee 2as, q rebus contingit per rationis operem
et duplicetam considerata alia n. dr rationis ratiocinatio
tis, q nulla het in re funtem, sd ab illa libere effingit,
ut cum solta tem distingit in oratum et sortem per
identiam predicamentalem: alia vero rationis ratiocinatio, seu
virtualis appellatur, cum aliqd e in re funtu prebens
occasionem intellu, ut unam rem sub duas conspiat ut in
Deo iustiam, et miam. Notabis 2o ingolebet in
triangulo, reperiri nam quitam, tuam specieam, et in
quartem, et quanta fuerit distio inter horcia, tanta erit
inir nam superiorem et inferiorem, q inferior includit

Duam

Sicuti cum ij, qui tenent hos quij metus in eadem indiuiduo, [illegible] esquerie [illegible] Probant ergo Socratem et Platonem ab rei communis in tota homine differunt secundum [illegible] quia natura humana in eodem indiuiduo distinguitur a propria [illegible], quia sunt eadem omnino ratione, non potest esse principium quo conueniendi et diuidendi. 2o quia homo de Socrate praedicatur idem de ipso, nec tota humanitas collecta quo homo est alia ab essentia diuisa a Socrate, et ab alij hominij, quod secundum gradum.

2a Sna. Sententiarum prodistinctione caritatis pugnat affirmatione [illegible] quia sequa sep: Probant 1o quia natura Socratis et Platonis in eadem diuisa ab communi alij potest sine illis contingere, quia diuisa conspirant et conferunt vnum ste et diuisi sunt idem Socratis et Platonis natura, idem esse non possunt, quia aliud differunt Socrates et Plato, ergo in eorum natura, quia differunt illa natura peculiaris eisdem intimum, quo non sit ipsa natura, quia in ea conueniunt Socrates et Plato, quia gerdiaq; induantur ape rei in ipsa natura inhibitis, et inditis. 2o quia induum poset summare cum finito in re multos constituere inadequate, quia vtiusque Corrupit, terminat complete alij, ut rationale tot complete hoijut hic homo tot complete pecus. Nij. et id unam constituunt in tam pluriumq; quia in ea videmus existentia collecta, quia in multis id differa.

Art 3us

quo modo Tendum sit ad quem in 1o Sententiarum.

Dicit ad mitta identitate actuali vnitatis non superiorem et inferiorem et Sriam Spiritum, multum dat ulle in 1o nia Sten. Probatur, quia sit e ulle sine unitate predicationis et aptitudine, 1o nia coniuge rei identificata cum singulis n'e ab eidem predicta et ab alij detracta, ab singulis n'e inferre, et apta ut sint multis quia.

Obiectio 1o Dicitur Spiritu alij suffecit, ut aliquo ape in coiac vni, et n coiat alteri, ut intellectui diuino. Sic gerere, et n vesti, et in luce solari cit vni virtuti exigere, et n calefacere, et alteri conuenit calefacere, et n exsiccare: quia licet indue repugnet unitas predicationis poterit tn

Coire nō cōi cū eo identitate negō ain, q̃ totum qd̃ conuenit
uni pti uertualiter distincte, conuenit etiam alte apte, licet
per inadequatos conceptus tribuamus uni, qd̃ alte, ut sic allondo
ue n̄ possumus ~~ss~~ similitudinem cū alij qui ipsi alte dicij.

Obiec. 2o si identitas nō coiret
cum inferioribus, tollit unitatem predicationis q̃ nil cōtinet nisi
singlis, tollet etiam unitatem formalem, et sola manebit materialis,
q̃ cum inepta sit ad utilem, ne lum apte ne superetur alij
sentiam, q̃ ne 2um conclusamus, cum negandum e. Nego ain,
q̃ unitas predicationis repugnat cum identitate inferiorum,
sed cum contrariorum diuariorum, quam negat: Omnis formalis n̄
ita, q̃ sit negat diuisione nō inferiorum esse, sed impij sua
essentiales, n̄ ut impij subiectis, et aptitudinales.

Obiec. 3o Dat in ultimis duobus
ultimis identitas n̄ obstabit, q̃ plerumq̃ abstracti, de quibus
dicunt, realiter distinguunt, qd̃ tu negabis ain, q̃ ex hoc duo
ultima plerumq̃ abstracti dicunt semper cū ss identifica
tō tū suis partibus essentialibus, quarū ratione de subiecti predicantur
essentialiter, ac proinde q̃ intentū ss inferiorum, inquantū
ss impartibus, si impartibus n̄ ss ratio, nec inferiorum ec po
tuerunt: ipsa id partia, q̃ abstracti actu distinguunt inter se
singlia ss, et ideo ratio suis proprium ultima ec n̄ possunt.

Dico 2o ad mettia etiam alba
li distinctione inter nam superiorem et inferiorem q̃ sententia s. Thomae
nullū dat in 1o nō stetur. Dico 1o q̃ de nā, s̄m se consideratā
n̄ dicuntur nisi predicata naturalia, cū hō q̃ s̄m se nil in
portet quod essentiam, et inde pendentiam ab inferioribus, et ideo
n̄ potest illi coire aliqd predicatum, nisi fluat ab essentia sequa
tur independentiam, q̃ id ab essentia manent ss naturalia, q̃ in
dependentiam sequunt etiam in singlis reperiuntur, q̃ etiam in
singlis existens nā, ab ipsem e independens, cū adue
ibi sit causa illius, et ab eis ec n̄ accipiat, sed unitas predi
cationis omnino compatiatur e contingens, et independentiam
n̄ sequitur, tū ō reperiatur in singlis, q̃ nā s̄m se spectata
n̄ conuenit.